

ТУРИЗМОЛОГІЧНІ СТУДІЇ

Александрович С.
магістрантка II курсу спеціальності 242 Туризм
Науковий керівник – доц. Царик П. Л.

РЕКРЕАЦІЙНЕ РАЙОНУВАННЯ ЯК ПЕРЕДУМОВА ШВИДКОГО РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ

Мета статті – охарактеризувати сутність рекреаційного районування та особливості його значення у розвитку туризму.

Виклад основного матеріалу. У процесі перманентного розвитку рекреаційного господарства неминуче відбувається непинна диверсифікація географічного або територіального поділу праці. Наслідком цього є закріплення за певними територіями тих чи інших видів рекреаційної діяльності. Поступово формуються рекреаційні райони з їх власним «обличчям». У найзагальнішому вигляді вони визначаються як території різного таксономічного рангу, набір рекреаційних ресурсів, об'єктів і послуг яких є помітно відмінними від інших територій такого самого таксономічного рангу.

Рекреаційні райони виокремлюються під час науково-прикладної процедури рекреаційного районування. Вона є процесом поділу певної країни, регіону світу чи всієї планети на таксономічні одиниці з помітною своєрідною спеціалізацією рекреаційного господарства, певним поєднанням рекреаційних ресурсів, власною стратегією розвитку рекреації і туризму. Наслідком рекреаційного районування є виокремлення і відповідне картографування рекреаційних районів [3].

Рекреаційне районування доволі складна система, адже повинна базуватись не тільки на певних природних умовах і ресурсах, а також із економічної, політичної та побутової точки зору.

Процес рекреаційного районування, наслідком якого є виокремлення рекреаційних районів, є доволі суб'єктивним. Багато залежить від мети, яку ставить перед собою дослідник, та рівня повноти врахування ним районоутворюючих чинників, які можуть мати певний характер, що сильно впливає на результати районування [3].

Рекреаційна діяльність пов'язана з використанням ландшафтів і значних територій. І у цьому сенсі вона конкурує із сільським та лісовим господарством, рибальством, промисловістю, гірничою справою та іншими видами суспільної виробничої діяльності, де використовуються природні ресурси.

Якщо ж брати з найвищого рангу перше районування це районування світу. Провідний фахівець у галузі рекреаційного районування О. Бейдик в основу цього районування поклав чотириступеневу ієрархічну систему одиниць: макрорайон – мезорайон – підрайон – мікрорайон. Кожна наступна таксономічна одиниця входить як складова до попередньої. Таким чином макрорайон складається з мезорайонів, а ті – з підрайонів [5].

Рекреаційне районування велику роль відіграє у розвитку туризму де певне середовище, результатом якого є взаємодія, взаємопроникнення і взаємодоповнення трьох комплексних чинників: ресурсів, утворень, діяльності. Ресурси є поєднанням природних і антропогенних чинників, що створюють сприятливі умови для рекреаційної діяльності. Природні (рельєф, акваторії, клімат, флора) й антропогенні (історико-культурні, соціально-економічні) рекреаційні чинники оцінюють за санітарно-гігієнічними, функціональними і естетичними критеріями. Таким чином велику роль районування відіграє не тільки в туризмі, а в інших науках і безпосередньо в нашому житті [2].

Це районування ми можемо використовувати, не тільки для загальної характеристики певного району, а й також в побутових цілях. Це може бути пошук відпочинкових баз, чи таборів, оздоровчих закладів та ін. Якщо ж дивитися з наукової точки зору рекреаційне районування є безпосереднім поділом районів за певними категоріями і критеріями. На сьогоднішній день є досить багато класифікацій і районування територій за різними показниками.

Туризм взагалі наука, яка буде розвиватись безперервно. Відповідно вивчення її також буде тривати. Районування є головною складовою до більш ґрунтовного вивчення рекреаційних ресурсів.

Рекреацію можна сприймати і як заплановану бездіяльність, яка здійснюється за чимось бажанням. У глибшому сенсі вона розглядається у зв'язку з емоційним досвідом та натхненням, що з'являється як наслідок рекреаційної дії. З іншого боку, рекреація може сприйматися як система ресурсів чи сервісу. І, врешті-решт, не буде помилкою розглядати рекреацію як будь-який тип або вид усвідомленого задоволення фізіологічних бажань і соціальних потреб особистості під час відпочинку [1].

У розвитку рекреаційної галузі Тернопільської області важливе значення має раціональне використання наявного рекреаційно-туристичного потенціалу.

Є численні класифікації на рахунок виділення рекреаційних районів. За однією з них виділяють чотири рекреаційні райони: Північний, Центральний, Західний та Південний (за Пушкар З., Пушкар Б.) [4]. До

Північного належать такі райони: Кременецький і Шумський; Західного – Бережанський і Підгасцький; Центральний – Тернопільський, Терехівський, Гусятинський, Підволочиський, Збарзький, Зборівський, Лановецький, Козівський; та до Південного – Чортківський, Монастирський, Заліщицький, Бучацький та Борщівський.

Центральний район є найбільшим за площею та відзначається гарною транспортною доступністю. Південний район другий за площею, але має найвищі показники з-поміж усіх районів за щільністю і кількістю туристичних ресурсів. Перспективними для розвитку туристичної діяльності є південні частини Монастирського, Заліщицького, Бучацького, Борщівського районів. Не зважаючи на той факт, що у Центральному районі знаходиться найбільша кількість як природних, так і суспільно-історичних туристичних ресурсів, за щільністю він поступається Південному туристичному району.

Список використаних джерел

1. Сміль І.В., Сміль В.В. Педагогічні та рекреаційні технології в сучасній індустрії дозвілля «Міжнародна науково-практична конференція» - Київський національний університет культури і мистецтв 4-6 червня 2004 р.
2. Кравченко Н.О. Рекреаційне господарство Полісся: сучасний стан та перспективи розвитку Ніжин: МІЛАНІК, 2007. – 172 с.
3. Масляк П.О. Рекреаційна географія Навчальний посібник. – К.: Знання, 2008. - 343 с.
4. Рекреаційне районування Тернопільської області. Пушкар Зоряна, Пушкар Богдан Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: Географія. - 2013. - №2. - С.153-164.
5. Савранчук Л.А., Явкін В.Г. Рекреаційна географія. Письмові консультації. – Чернівці: Чернівецький національний університет, 2012. – 110 с.

Бекар М.

*магістрант II курсу спеціальності 242 Туризм
Науковий керівник – викл. Задворний С. І.*

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АРХЕОЛОГІЧНОГО ТУРИЗМУ У БУСЬКОМУ РАЙОНІ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Розвиток різноманітних видів культурно-пізнавального туризму має неабияке значення для туристичної індустрії загалом та окремих територіальних громад зокрема. Специфічним видом туризму у цій системі вступає археологічний. Під археологічним туризмом розуміють різновид туризму, метою якого є відвідування місцевості, пов'язаної з археологією та археологічними розкопками [4, с. 318].